

תת"ע 1615/03/13 - מדינת ישראל נגד מישל רוחאנא

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

06 מרץ 2014

תת"ע 1615-03-13 מדינת ישראל נ'
רוחאנא

לפני כב' השופט אברהם טננבוים
בעניין: 1. מדינת ישראל

נגד
1. מישל רוחאנא

גזר דין

הנאשם מר מישל רוחאנא הורשע על סמך הודאתו בעבירה של נהיגה בשכרות, עבירה בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**") ובניגוד לתקנה 169א לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

על פי הנטען בכתב האישום ביום 24.01.2013 בסביבות השעה 23:10, נהג הנאשם ברכבו, בהיותו שיכור. בבדיקה שנערכה לו באמצעות מכשיר הינשוף, נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אוויר נשוף שלו הוא מעל הכמות המותרת בחוק.

המאשימה עתרה להשית על הנאשם את פסילת המינימום הקבועה בפקודה בגין עבירה זו, פסילה על תנאי וקנס. בטיעוניה לעונש המאשימה ציינה כי בעברו התעבורתי של הנאשם 4 הרשעות קודמות.

קיים עונש מינימום בעבירה של נהיגה בשכרות. עם זאת, בית משפט זה נתקל בנהגים רבים שהואשמו בעבירת הנהיגה בשכרות. ומרביתם של נהגים אלו שונים מדמות ה'שיכור' במובנה המקובל.

המדובר על פי רוב באנשים חיוביים ונורמטיביים, שסברו בכנות כי השתייה לא השפיעה עליהם והם יכולים לנהוג. נהגים אלה לא ידעו כי הם נוהגים ברמת השכרות האסורה בחוק. יש טעם לפגם שעונש המינימום הוא שנתיים פסילה. אין זה עונש מידתי יחסית לעונשים אחרים בפקודה. כך למשל יכול נאשם לדבר במכשיר נייד, לעבור באור אדום, ולגרום לתאונה ועדיין יהיה עונשו נמוך משמעותית מעונשו של מי שבדמו כמות אלכוהול מעבר למותר.

ככלל עמדתו של מותב זה היא שבהתקיים נסיבות מיוחדות ראשי הוא להפחית מעונש פסילת המינימום ולהורות שחלקה תהא על תנאי, וזאת מהטעם ששיטת הענישה בשיטתנו היא אינדיווידואלית ולא מכאנית ובצדק.

במקרה שלפנינו מדובר בנאשם צעיר בן 32, שסיים את לימודיו באקדמיה למוסיקה, ועובד למחייתו במקצוע זה.

הנאשם עשה עלי רושם אמין כי מדובר במעידה חד פעמית וכי אינה מאפיינת את אורח חייו. לאמור יש להוסיף כי הנאשם הביע חרטה והודה במיוחס לו ובכך חסך מזמנו השיפוטי של בית המשפט.

יתרה על כן נציין, כי לאחר ששירות המבחן התרשם באופן חיובי מהנאשם ומצא אותו מתאים לביצוע צו שרות לתועלת הציבור, בנה לו תוכנית בהיקף של 250 שעות, אותם יבצע במסגרת לשכת רווחה במזרח ירושלים בתפקיד של עזרה לצוות בספריה והפעלת קבוצות.

מתחם הענישה ההולם במקרה שלפנינו בהתאם לרמת הענישה הנהוגה בבתי משפט לתעבורה, הינו 9.2 חודשי פסילה (בעניין זה ראו את מחקרים המקיף של המלומדים ד"ר שומרון מויאל ופרופסור מימי אייזנשטדט, מהפקולטה למשפטים האוניברסיטה העברית שפורסם בחודש אוקטובר 2012).

במקרה שלפנינו החלטתי שאין די בפסילה לבדה והחלטתי להחמיר עם הנאשם ולהשית עליו 250 שעות של"צ. אציין כי עונש השל"צ אינו עונש קל במיוחד. מדובר ב- 250 שעות התנדבות משמעותם למעשה כמעט חודש וחצי של עבודה ללא שכר. אין ספק כי באמצעות השל"צ יחזיר הנאשם לחברה חלק מהנזק שגרמה לה.

כאן המקום לציין גם, כי מחקרים מצביעים על כך ש - 60% מהנהגים שרישיונם נפסל לצערנו ממשיכים לנהוג בזמן פסילה ולפיכך אין עונש הפסילה אפקטיבי בהכרח. (יש הסוברים כי המספר הנכון הוא 75%) (ראו במאמרי "על הענישה הראויה בתעבורה", הסניגור 154, ינואר 2010, עמודים 7-8).

לאור האמור, ולאחר ששקלתי את האינטרס הציבורי במניעת נהיגתם של נהגים שיכורים, כמות האלכוהול, עברו התעבורתי של הנאשם, הודאתו באשמה ואמצעי הענישה התחליפיים, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. פסילה של שנתיים ימים, מתוכם ירוצו בפועל שישה חודשים, בניכוי 30 ימים בהם נפסל מנהלית. הפסילה של חמשת החודשים תחושב החל מיום 11.09.2013 (בו הפקיד הנאשם את רישיונו), ושמונה עשר חודשי פסילה על תנאי לשלוש שנים, אם ינהג בזמן שכרות.

2. 250 שעות לתועלת הציבור, אותם יבצע במסגרת לשכת רווחה מזרח ירושלים בתפקיד של עזרה לצוות בספריה והפעלת קבוצות. הפיקוח ייעשה על ידי שירות המבחן. אם יהיה צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יבצע את השינוי וידווח על כך בכתב לבית המשפט.

למרות שלא הוטל עליו עונש של מאסר על תנאי, הנאשם מוזהר כי העונש על נהיגה תחת השפעת אלכוהול בפעם שנייה, הוא מאסר בפועל.

חרף בקשת ב"כ המאשימה, בנסיבות העניין, לא מצאתי לעכב את עונש השל"צ.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לתביעה, לסניגור עו"ד בדר ולשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, יום חמישי 06 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.